

Indenrigsministeren: Jeg maa gjøre den ærede Landstingsmand opmærksom paa, at Fordelen ved at vedtage det af Indenrigsministeren tiltraadte Endringsforslag er den, at det sætter Regjeringen istand til øjeblikkelig at meddele Concession til Concessionsøgeren, hvorimod det ganske vist kunde have sine Betænkneligheder ellers at meddele ham den strax. Det vilde jo ligge meget nær ellers at sætte Concessionsøgeren en kortere eller længere Frist, for at han kunde klare det paa gjældende Forhold, inden man meddeelte ham Concessionen. I mine Tanker er derfor det Bæstentligste, der skal bevæge det høitærede Thing til at gaae ind paa Endringsforslaget, det, at der derved øiensynligt spares Tid og muligviis megen Tid. Skulde f. Ex. Regjeringen være saa betænkelig — jeg turde sige saa angstelig —, at den slet ikke vilde give Concessionen, førend Retspørgsmaalet om disse 20,000 £ var afgjort, vilde den ifølge Lovudkastet have en staaende Bemyndigelse til at meddele en saadan Concession, en Bemyndigelse, hvis Anvendelse muligviis kunde blive udsat i flere Aar. Jeg kan ikke have nogen bestemt Mening om, hvor lang Tid en saadan Procedure tager; men at den ikke tager nogen kort Tid, derom blive vi vistnok let enige. Dette er Hovedbetydningen af Endringsforslaget, som jeg har troet at maatte gjøre det ærede Thing opmærksom paa og lægge de ærede Herrer paa sinde ved denne Afstemning. Noget Ansvar kan der albrig komme til at paahvile Ministeren, medmindre han skulde driste sig til selv at tage et saadant Ansvar paa sig, efterat Loven er vedtagen. Selve Lovudkastet lægger intet Ansvar paa ham.

Krieger: Jeg skal blot tillade mig at bemærke, at man ved alle Spørgsmaal om, hvorvidt Noget vil gjentage sig eller ikke, maa i sin Bedømmelse lade sig lede af en vis sund Opfattelse af Forholdene og et jævnt Sjøn over, hvad der efter de stete Erfaringer kan ventes at ville gjentage sig. Jeg er nu over-

beviist om, at den høitærede Indenrigsminister vil vide at sikke sig, naar der stilles et andet Depositum, imod, at vi paaant skulde komme ind i et saadant Vilderebe som det, der denne Gang er fremkommet. Da jeg haaber, at Sagen efter de Forhandlinger, der have fundet Sted, er tilstrækkelig opklaret, skal jeg blot endnu med et eneste Ord henvise den ærede Minister til § 1 Lit. b i Udcastet, hvorefter der umægtelig ikke vilde kunne hengaae saa lang Tid som af ham antydet, inden den ved Loven givne Bemyndigelse blev anvendt; men dette er et underordnet Punkt, og det er ikke værd nu at gaae ind paa disse Enkeltheder.

Rasmussen: Jeg skal villig erkjende, at at det jo vel kan være, at det vilde gaae den høitærede Minister som andre Menneſter, der af Skade blive kloge; det kunde jo vel være, at han blev noget mere forsigtig med at give Dvittering for et nyt Depositum, saaledes at det ikke med saa klar Grund som det, der her ligger for, kunde give Anledning til Sags Anlæggelse. Men det kan slet ikke bevæge mig til at stemme for Endringsforslaget, thi det stiller sig for mig saaledes, at, dersom Endringsforslaget vedtages, forandres derved Krøhnkes Stilling til Sagen, og det er det, som jeg ikke kan være med til.

Christensen: Jeg vil dog mod den sidste ærede Taler bemærke, at jeg netop haaber, at Krøhnkes Stilling til Sagen og Sagen selv i Gjærningen ikke vilde blive saa lidet bedre derved, at det omhandlede Endringsforslag vedtages. Der er endnu Meget tilbage i denne Sag, som kunde vanskeliggjøre den, men en stor Deel deraf vil deels bortfalde, deels blive lettere at komme over derved, at dette Thing med stort Fleertal vedtager Lovudkastet paa den Maade, som den nyværende Indenrigsminister har erklæret sig at være tilfreds med. For mit Vedkommende seer jeg navnlig ikke rettere, end at det næsten maa være en Bressag for